

Nr 58

Av herr **Wahrendorff m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård.*

I stora delar av vårt land är distriktsveterinärsorganisationen sådan, att veterinärernas förrättningsresor på grund av de stora avstånden leder till för djurägarna mycket betungande kostnader. Också inom mera tätbefolkade områden vid fall då veterinär från något granndistrikt måste anlitas, t. ex. då jourtjänst är organiserad vid helger samt i semestertider, belastas djurägarna med exceptionellt höga kostnader för veterinärbesök. Dryga avståndskostnader har lett till att djurägare drar sig för att anlita veterinärhjälp även i fall där sådan uppenbarligen varit påkallad, vilket är till men för rationell kreatursskötsel.

Möjligheterna att begränsa veterinärkostnaderna för mera avlägset boende djurägare har vid upprepade tillfällen varit föremål för riksdagens prövning. Veterinärtaxeutredningen, som år 1957 (SOU 1957:20) lade fram sitt betänkande, hade också ägnat denna angelägenhet uppmärksamhet. Utredningen fann att starka skäl talade för att avlägset boende djurägare — alldeles oavsett deras ekonomiska ställning — bereddes viss hjälp till bestridande av veterinärens resekostnader, lämpligen i form av statsbidrag för den del av veterinärervodets resekostnadsmedel, som översteg ett visst belopp.

En sådan ordning synes oss vara väl motiverad. Det är en statens angelägenhet att svara för veterinärorganisationen och den veterinära service som tillhandahålles. Att avlägset boende djurägare och för övrigt envar djurägare som nödgas anlita veterinär från annat distrikt än sitt eget åsamkas betydande merkostnader måste betraktas som en stor svaghet i den statliga veterinärdistriktsorganisationen, något som både veterinärtaxeutredningen och olika remissinstanser vitsordat.

Principiellt sett borde service av här aktuella slag tillhandahållas djurägarna till ett pris, som vore helt utan samband med distriktsveterinärens stationsort, t. ex. genom att det allmänna svarade för veterinärernas resekostnader. En sådan lösning av problemet skulle emellertid innebära stora utgifter för staten och måste i nuvarande läge anses vara omöjlig att genomföra. En begränsning av anspråken på utjämning av resekostnaderna till vad som överstiger ett visst maximibelopp för djurägaren synes öppna en möjlig väg. Härigenom skulle glesbygdens djurägare garderas mot alltför höga kostnader samtidigt som anspråken på statsmedel hölles inom rim-

liga gränser. Ett till 20 kronor maximerat resekostnadsbelopp synes oss representera en lämplig avvägning i berört hänseende. Anspråken på statsmedel för att täcka veterinärens i förekommande fall överskjutande resekostnader torde inte bli större än att de kan bestridas ur förslagsanslaget till Lindring i mindre bemedlades kostnader för djursjukvård (p. 101 under jordbrukshuvudtiteln), som för budgetåret 1959/60 dock bör uppräknas i förhållande till departementschefens förslag med 50 000 kronor eller till samma totala belopp som de senaste budgetåren varit upptaget på denna punkt. I konsekvens med den föreslagna vidgningen av användningsområdet för förevarande anslag bör detta åsättas ny rubrik, förslagsvis Lindring i vissa djurägares veterinärkostnader.

Enligt veterinärtaxeutredningen bör statsbidrag också utgå till mindre bemedlade djurägare för bestridande av kostnader vid husdjursjukvård på klinik. Vi delar denna uppfattning att dylikt stöd bör utgå. En lämplig avvägning synes oss också vara, att den enskildes kostnader i dylika fall maximeras till 17 kronor, d. v. s. samma gränsbelopp som gäller för mindre bemedlade i fråga om bidrag vid veterinärbesök. Vad som överstiger nämnda belopp bör alltså bestridas av staten.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid behandlingen av punkt 101 under jordbrukshuvudtiteln måtte besluta dels

att statsverket må betala 1) den del av kostnaden för veterinärs förrättningsresa som överstiger 20 kronor; 2) vad gäller mindre bemedlade djurägare, den del av kostnad för husdjursjukvård på klinik, som överstiger 17 kronor, dels ock

att medel för ifrågavarande ändamål må disponeras från förslagsanslaget under punkt 101 och att detta må rubriceras: Lindring av vissa djurägares veterinärkostnader; samt

anvisa under punkt 101 för budgetåret 1959/60 ett förslagsanslag av 625 000 kronor, innebärande en ökning i jämförelse med Kungl. Maj:ts förslag med 50 000 kronor; samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till här för erforderliga författningsändringar.

Stockholm den 20 januari 1959

Harry Wahrendorff

Karl Björkänge

Erik Larsson

i Norderön

Gustaf Svensson

Emil Elmwall

Jan-Ivan Nilsson

i Vä

i Tvärålund